

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 447/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. JCLic. Tomášom Majerčákom, PhD., Južná trieda 1567/28, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Co 188/2016-258 z 31. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 188/2016-258 z 31. januára 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Namietané porušenie sťažovateľom označených práv zaručených ústavou, dohovorom, ako i dodatkovým protokolom (bod 1) vidí sťažovateľ v tom, že krajský súd – v rozpore s princípmi vyplývajúcimi z judikatúry ústavného súdu – nedostatočne zistil skutkový stav veci, svojvoľne si vyložil zákon, nevykonal dôkazy, ktoré boli navrhnuté, a porušil tak nielen princíp právnej istoty a zásadu predvídateľnosti rozhodnutí, ale i jeho právo na spravodlivý súdny proces.

S poukazom na skutkové okolnosti posudzovanej právnej veci a rozdielnu rozhodovacu prax všeobecných súdov preto v závere podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ napadnutému rozhodnutiu vyčíta neústavnosť, ako i jeho arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť.

Sťažovateľ žiadal ústavný súd, aby vyslovil porušenie v bode 1 uvedených práv, zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a priznal mu náhradu trov konania.

3. Ústavný súd považoval za potrebné v súvislosti s konaním o sťažnosti sťažovateľa uviesť:

Na základe oznámenia dôvodu svojho vylúčenia sudcu II. senátu ústavného súdu Ladislava Orosza z 22. mája 2017 podaného predsedníčke ústavného súdu podľa § 27 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) III. senát ústavného súdu uznesením č. k. III. ÚS 427/2017-6 z 12. júna 2017 sudcu ústavného súdu Ladislava Orosza vylúčil z výkonu sudcovskej funkcie v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 888/2017.

Podľa čl. III bodu 1 písm. b) rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2017 účinného od 1. marca 2017 je príslušným na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa senát v zložení Peter Brňák (predseda senátu), Ľudmila Gajdošíková (sudkyňa) a Lajos Mészáros (sudca).

4. Aby mohol ústavný súd pristúpiť k vecnému posúdeniu sťažnosti, je najskôr povinný skúmať, či sú naplnené všetky zákonom požadované náležitosti a či sú vôbec dané podmienky na jej prerokovanie ustanovené zákonom o ústavnom súde. V prejednávanom prípade ústavný súd k takému záveru nedospel. Obsah ústavnej sťažnosti, ako i rozhodnutie ňou napadnuté tak nebolo potrebné bližšie reprodukovať, pretože z dôvodov ďalej vyložených bolo nutné sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

5. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

6. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľa poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porovnaj I. ÚS 420/2016). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porovnaj I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

7. Jedným zo základných princípov, na ktorých je vystavaná nová procesná úprava dovolania ako mimoriadneho právneho prostriedku podľa § 421 ods. 1 CSP, je princíp uvedený v čl. 2 ods. 2 CSP, a to princíp právnej istoty, ktorý je definovaný ako stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (Najvyšší súd Slovenskej republiky, ústavný súd, Európsky súd pre ľudské práva, Súdny dvor Európskej únie).

8. Zásadnou zmenou v novej úprave prípustnosti dovolania podľa citovaného ustanovenia proti rozhodnutiam odvolacieho súdu s výnimkami uvedenými v § 421 ods. 2, ako aj v § 422 CSP je nerozlišovanie rozhodnutia z hľadiska jeho formy s tým obsahovým rozdielom, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 CSP.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v podanej sťažnosti explicitne poukazuje na rozdielnu prax všeobecných súdov, s ktorým dôvodom – z hľadiska prípustnosti dovolania – Civilný sporový poriadok výslovne počíta [§ 421 ods. 1 písm. a), resp. c) CSP].

9. Nevyžitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno preto nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; a tú možnosť sťažovateľ v tomto prípade mal.

10. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez prítomnosti účastníkov na neverejnom pojednávaní.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

11. Ústavný súd v závere nad rámec uvedeného poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí

pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Splnomocnenie doručené sťažovateľom spolu s ústavnou sťažnosťou 15. mája 2017 však vykazovalo vadu neurčitosti, keďže v ňom nebolo vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka, a teda bol tu daný dôvod i na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí. Zo sťažovateľom predloženého splnomocnenia rovnako nevyplýval ani dátum, kedy bolo splnomocnenie sťažovateľom udelené a jeho splnomocneným zástupcom prijaté.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2017